

PARAULES DE VIDA

La Sagrada Família

En l'ambient propi de les festes del Nadal, l'Església ens convida avui a contemplar la Sagrada Família de Natzaret, en la que el Senyor va nàixer i va créixer guanyant-se «el favor de Déu i dels homes» (Lc 2, 52). La família de Jesús és el signe de què es va fer realment home i és també el model de tota família cristiana.

La paraula de Déu que la litúrgia ens ofereix aquest any ens presenta dues famílies: una de l'Antic Testament, formada per Abraham i Sara; i l'altra del Nou, formada per Maria, Josep i el mateix Jesús. Si ens fixem, veurem que el que uneix als seus membres és fonamentalment la fe. Tant Abraham i Sara com Maria i Josep són creients oberts a Déu, i així ho viuen en els seus projectes. No estem davant uns matrimonis tancats en ells mateixos: Abraham creu en la promesa de Déu; eixa fe fa possible que tingue el fill que tant desitjava i que assegurava la seua descendència. També la vida que comparteixen Maria i Josep es fonamenta en un acte de fe: Ella va creure l'àngel que li anunciava que seria la mare del Messies; Josep va creure a l'àngel que li va anunciar que el fill que portava Maria era obra de l'Esperit Sant, i va prestar l'obediència de la fe. La fe va ser font de fecunditat i va possibilitar que es compliren les promeses de Déu, que són sempre de salvació.

Avui veiem moltes famílies que viuen tancades en elles mateixes, sense eixa obertura a Déu

¿són per això més alegres? ¿viuen més la vertadera felicitat? ¿hi ha més amor entre els seus membres? ¿se senten contentes de la seua vocació i de l'amor dels uns pels altres? ¿estan més

unides? La fe no lleva res, ans al contrari, dona els béns de la Gràcia. Una família oberta a Déu no és menys feliç que la que viu tancada en ella mateixa. La fe enforteix tot allò que és autènticament humà i, per això, és font de goig i d'alegria, perquè en l'obertura a Déu es va descobrir que les seues promeses, que són sempre de gràcia, van complint-se al llarg del temps.

Aquestes dues famílies són també model per a les famílies cristianes perquè acullen el fill com a do de Déu. Abraham el desitjava, però sap que no li pertany com si fos una propietat exclusiva. També Maria i Josep, quan acullen Jesús són conscients que és un regal que Déu els ha fet, però no per a ells sinó per a tota la humanitat. Per això van a presentar-lo al temple. Al fer-ho, estan oferint-lo al Pare. Els fills són un regal, no un obstacle per realitzar objectius o projectes. Són el camí per a la vivència plena del matrimoni com a vocació. La missió dels pares consisteix a ajudar-los a descobrir la voluntat de Déu en la seua vida, que és el camí perquè siguin feliços. ¿Què és el que volen uns pares per als seus fills? Que siguin feliços! I ¿quin és el camí perquè siguin feliços? Ajudar-los a descobrir la seua vocació en la perspectiva de la fe i animar-los a fer-la vida. Això és el que Maria

i Josep van fer amb Jesús i el que ens ensenyen a nosaltres.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Ben a prop nostre

Fa uns dies, anant cap a casa, en una cruïlla vaig treure el mòbil de la butxaca de la jaqueta. Hi portava també, així ho pensava, tres fundes de plàstic en les quals guardo targetes del transport públic, targetes sanitàries i el DNI. Després de revisar l'agenda, retorno el mòbil a la butxaca i noto que només hi ha dues fundes de plàstic. Penso que la tercera la dec haver oblidat a casa.

Travesso el carrer pel pas de vianants i segueixo per l'altra vorera. Havia caminat entre trenta o quaranta metres i vaig veure que, des de la vorera que havia deixat, em feia senyals un home vestit amb un mono de treball, el qual soste-

nia a la mà una de les meves fundes. Decidit, creuà el carrer i em digué: «He vingut a portar una nevera a un domicili d'aquest carrer i quan anava a entrar-la pel portal de l'edifici, al girar-me, he vist que li queia quelcom a vostè. He deixat la nevera i, corrent els trenta o quaranta metres que ens separaven, pretenia collir-la del terra i retornar-la-hi. Quan he arribat a la cruïlla, vostè ja havia creuat. He tornat enre, a tocar de la nevera, i quan l'he vist passar per aquesta vorera, he fet senyals perquè s'aturés i, ara sí, retornar-li el que és seu». Li agraeixo el gest, la bona disposició, els esforços esmerçats.

Torna a l'altra vorera per lliurar, finalment, la nevera i, com a comiat, alça la mà amb el dit polze enlaire.

Encara sobtat per la situació generalada a partir d'un fet tan senzill com perdre uns carnets, sorprès per l'actitud de servei d'aquest obrer sudamericà, per la diligència en actuar, per la disponibilitat i per l'alegria del seu rostre, penso en l'evangeli del dia: «Els digué una paràbola: Mireu la figuera i els altres arbres: quan veieu que comencen a brotar, coneixeu que l'estiu ja és a prop. Igualment, quan veureu que succeeix tot això, sapiguen que és a prop el Regne de Déu» (Lc 21,29-31).

És ben cert que darrere dels fets de cada dia s'amaga, sovint, la presència de Déu, en els fets i en les persones. Cal anar amb els ulls ben oberts, també amb el cor, per descobrir aquesta presència que hi batega ben viva. Descobrir trets del Regne, que és ben a prop nostre.

Som en el temps de Nadal, que ens apropa a Jesús i al Regne. Descubrim la seva presència en el portal dels nostres pessebres i en el dia a dia del carrer, en les persones que hi transiten i en els fets que hi esdevenen. És ben a prop nostre!

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

La Sagrada Familia

En el ambiente propio de las fiestas de Navidad, la Iglesia nos invita hoy a contemplar la Sagrada Familia de Nazaret, en la que el Señor nació y creció «en sabiduría, en estatura y en gracia ante Dios y ante los hombres» (Lc 2,52). La familia de Jesús es el signo de que se hizo realmente hombre y es también el modelo de toda familia cristiana.

La palabra de Dios que la liturgia nos ofrece este año nos presenta dos familias: una del Antiguo Testamento, formada por Abraham y Sara; y la otra del Nuevo, formada por María, José y el mismo Jesús. Si nos fijamos, veremos que lo que une a sus miembros es fundamentalmente la fe. Tanto Abraham y Sara como María y José son creyentes abiertos a Dios, y así lo viven en sus proyectos. No estamos ante unos matrimonios cerrados en ellos mismos: Abraham cree en la promesa de Dios; esa fe hace posible que tenga el hijo que tanto deseaba y que aseguraba su descendencia. También la vida que comparten María y José se fundamenta en un acto de fe: Ella creyó al ángel que le anunciaba que sería la madre del Mesías; José creyó al ángel que le anunció que el hijo que llevaba María era obra del Espíritu Santo, y prestó la obediencia de la fe. La fe fue fuente de fecundidad y posibilidad que se cumplieran las promesas de Dios, que son siempre de salvación.

Hoy vemos muchas familias que viven cerradas en ellas mismas, sin esa apertura a Dios ¿son por ello más alegres? ¿viven más la verdadera felicidad? ¿hay más amor entre sus miembros? ¿se sienten contentas de su vocación y del amor de los unos por los otros? ¿están más unidas? La fe no quita nada, sino al contrario, da los bienes de la Gracia. Una familia abierta a Dios no es menos feliz que la que vive cerrada en ella misma. La fe fortalece todo aquello que es auténticamente humano y, por eso, es fuente de gozo y de alegría, porque en la apertura a Dios se va descubriendo que sus promesas, que son siempre de gracia, van cumpliéndose a lo largo del tiempo.

Estas dos familias son también modelo para las familias cristianas porque acogen al hijo como don de Dios. Abraham lo deseaba, pero sabe que no le pertenece como si fuera una propiedad exclusiva. También María y José, cuando acogen a Jesús son conscientes que es un regalo que Dios les ha hecho, pero no para ellos sino para toda la humanidad. Por eso van a presentarlo al templo. Al hacerlo, están ofreciéndolo al Padre. Los hijos son un regalo, no un obstáculo para realizar objetivos o proyectos. Son el camino para la vivencia plena del matrimonio como vocación. La misión de los padres consiste en ayudarles a descubrir la voluntad de Dios en su vida, que es el camino para que sean felices. ¿Qué es lo que quieren unos padres para sus hijos? ¡Que sean felices! Y ¿cuál es el camino para que sean felices? Ayudarles a descubrir su vocación en la perspectiva de la fe y animarles a hacerla vida. Esto es lo que María y José hicieron con Jesús y lo que nos enseñan a nosotros.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Novament, un recés Alpha a la Parròquia de Sant Pere, de l'Hospitalet de l'Infant

És el tercer en un any. Aquesta vegada, el passat 7 de de març es van aplegar 21 persones, 14 convidats i 7 acompanyants. Varen repetir l'experiència que també altres anys s'ha fet al Santuari de la Mare de Déu del Loreto (Tarragona), on varen ser molt ben acollits, tant pels pares rogacionistes com pel dia que va fer.

El recés Alpha està centrat en el tema de l'Esperit Sant i és el moment central de tot el curs, que va començar el passat 18 de gener i té previst acabar el proper 4 d'abril, a les portes de la Setmana Santa.

Mn. Jordi Salvadó

Lliurament del bàcul episcopal a Mons. Javier Vilanova Pellisa

Aquest matí al Palau Episcopal, després del res de l'Àngelus, ha tingut lloc a la sala gòtica el lliurament al bisbe electe Mons. Javier Vilanova, del bàcul episcopal amb què la Diòcesi de Tortosa, preveres i laics, obsequia el qui fins ara ha estat membre del nostre Presbiteri.

El nus del bàcul té la forma del peu del calze gòtic de la Parròquia de Traiguera, amb el seu lema episcopal «*In aeternum misericordia eius*».

L'escut porta la corona de la Mare de Déu de la Misericòrdia, patrona de la Fatarella; així com també la Creu de la Mercè i els es-

tigmes del Padre Pío. També hi destaca l'emblema eucarístic amb el cep de raïm.

Al peu hi ha el seu nom: Javier Vilanova Pellisa, i la inscripció «Obsequi del Bisbat de Tortosa».

El Bisbe electe ha agraït l'obsequi de la nostra diòcesi fent referència a les arrels familiars, parroquials i diocesanes, on ha crescut la seva identitat cristiana i vocació sacerdotal, explicitant sobretot el testimoniatge sacerdotal de Mn. Ramon Gonell i del bisbe D. Ricardo, així com l'acompanyament pastoral dels bisbes Lluís Martínez, Javier Salinas i Enrique Benavent, i el recolzament fraterno de tot el Presbiteri tortosí.

José Luis Arín Roig
Vicari general

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

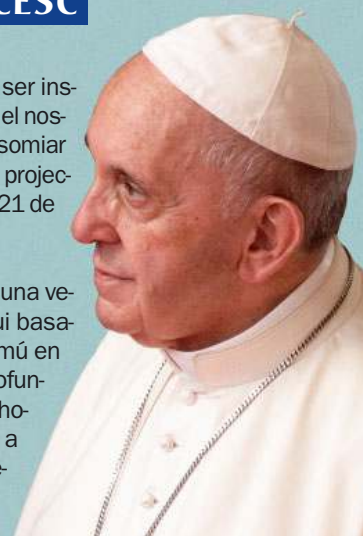

@Pontifex: «Avui, la naturalesa que ens envolta ja no és admirada, sinó "devorada". Cal tornar a contemplar; per a no distreure'ns amb mil coses inútils, hem de retrobar el silenci; perquè el cor no emmalalteixi, cal aturar-se» (21 de setembre).

@Pontifex: «Cadascú és important als ulls de Déu, cadascú pot transformar una mica el món contaminat per la vocitat humana en la realitat bona volguda pel Creador» (21 de setembre).

@Pontifex: «Estem cridats a ser instruments de Déu Pare perquè el nostre planeta sigui el que Ell va somiar en crear-lo i respongui al seu projecte de pau, bellesa i plenitud» (21 de setembre).

@Pontifex: «Hem de buscar una veritable fraternitat, que estigui basada sobre el nostre origen comú en Déu. El desig de pau està profundament inscrit en el cor de l'home i no ens hem de resignar a res menys que això» (21 de setembre).

Acte acadèmic i benedicció del retaule restaurat de Santa Anna i de la imatge procesional de la Mare de Déu de la Cinta a la Catedral Basílica de Santa Maria

El divendres 4 de setembre, Mons. Enrique Benavent Vidal va presidir un acte acadèmic solemne dedicat al retaule barroc de Santa Anna, recentment restaurat i instal·lat, i a la imatge d'argent de la Mare de Déu de la Cinta, també restaurada i consolidada pel personal tècnic del Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya.

Les intervencions dels membres de la mesa van il·lustrar els presents sobre el sentit teològic de l'art expressiu de la fe; la història documentada del retaule de Santa Anna i de la imatge d'argent de la Verge de la Cinta; la felicitat i exitosa col·laboració del Centre de Restauració i dels seus tècnics amb el Capítol Catedral, el Bisbat de Tortosa i la Reial Arxiconfraria; el compromís dels confreres i de la Cor d'Honor en el foment del culte i la devoció a la Mare de Déu i a la seva relíquia en estreta cooperació amb el Capítol; i l'agraïment del Sr. Bisbe a totes les persones que han

intervingut en la doble restauració i en l'acte acadèmic, exhortant alhora a continuar en els treballs de recuperació del patrimoni catedralici, tan variat i ric.

Van assistir a l'acte les primeres autoritats del territori i del municipi: el delegat territorial de les Terres de l'Ebre; el subdelegat de l'Estat espanyol a Tarragona; el president del Consell Comarcal; senyors capitulars; membres del Consistori tortosí; una representació de la Reial Arxiconfraria de Nostra Senyora de la Cinta i de la Cort d'Honor; homes i dones devots de la Verge de la Cinta, alhora ciutadans de Tortosa.

Tots els presents, reunits a la gran nau catedralícia complint les mesures de seguretat sanitària exigides per la llei en aquest temps excepcional i llarg de pandèmia causada pel coronavirus Covid-19.

M. Il·ltre. Josep Alanyà i Roig
Canonge arxiver

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [1Jo 1,5-2,2 / Sl 123 / Mt 2,13-18]. Sants Innocents, mrs. a Betlem i rodalia; santa Dòmina, vg. i mr.; sant Abel, fill d'Adam i Eva.

29. □ Dimarts [1Jo 2,3-11 / Sl 95 / Lc 2,22-35]. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David (s. XI-X aC), rei de Judà i d'Israel i profeta, conqueridor de Sió; sant Tròfim, bisbe.

30. □ Dimecres [1Jo 2,12-17 / Sl 95 / Lc 2,35-40]. Sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.;

sant Felix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ Dijous [1Jo 2,18-21 / Sl 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

GENER 2021

1. □ Divendres [Nm 6,22-27 / Sl 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Begoña; sant Con-

cordi, prev. i mr.; santa Eufrosina, vg.; sant Almaqui, mr.

2. □ Dissabte [1Jo 2,22-28 / Sl 97 / Jo 1,19-28]. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia, i sant Gregori Nazianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església; Mare de Déu, auxili dels cristians; commemoració de la vinguda de la Mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i mr.; sant Adelard (753-826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, vg.

3. □ Diumenge vinent, II després de Nadal (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Sir 24,1-4.12-16 / Sl 147 / Ef 1,3-6.15-18 / Jo 1,1-18 (o bé, més breu: 1,1-5.9-14)]. Santíssim Nom de Jesús; sant Anter, papa (grec, 235-236) i màrtir; santa Genoveva (s. V), verge, patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustiniana); sant Daniel, màrtir; sant Atanasi, màrtir; sant Josep Maria Thomasi, prevere teatí, cardenal; beat Alan de Solminiac, bisbe; beat Ciríac-Elies de Chavara, prevere carmelità.

La Sagrada Família (B)

COMENTARI

«Els meus ulls han vist el Salvador»

Avui la litúrgia ens convida a tenir una mirada de fe sobre el misteri que anem contemplant aquests dies de Nadal. Ho diu clarament la carta als hebreus: *Gràcies a la fe, Abraham... obeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir; gràcies a la fe... Abraham, obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel.* Aquest text fa referència al que hem llegit a la primera lectura: *El Senyor li va fer sentir la seva paraula [a Abraham]: No serà pas aquest el teu hereu: serà el fill que naixerà de tu. Després el Senyor el va fer sortir a fora i li va dir: Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència. Abraham cregué en el Senyor... Sara va concebre i va donar un fill a Abraham... just al temps que Déu li havia predit.* Déu sempre és fidel a la seva paraula i d'un home caduc pot fer néixer una gran descendència. Abraham es fià de Déu. Va creure que podia fer allò que humanament era impossible.

Però el descendent per excel·lència d'Abraham és Jesús. Ens cal també la fe per a descobrir-lo. *Els pares de Jesús, plens de fe, el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor.* I allí un home, ple de fe, com Simeó descobreix en Jesús el Messies que havia de veure abans de morir segon *la revelació de l'Esperit Sant.* Proclama: *Ara Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau com li heu promès. Els meus ulls han vist el Salvador.* El mateix fa Anna, profetessa: *Donava gràcies a Déu i parlava del nen a tots els qui esperaven el temps en què Jerusalem seria redimida.* Un cop més, Déu fa allò que humanament és impossible. Ells creien en les promeses de Déu, eren homes i dones de fe i van saber descobrir en aquell infant, semblant a altres infants al Salvador, al Redemptor. Només per la fe descobrirem en l'infant de Betlem, aparentment un nen com els altres, al Déu fet home, al Salvador del món.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,1-6;21,1-3)

En aquells dies, el Senyor va fer sentir la seva paraula a Abram en una visió i li digué: «No tinguis por, Abram: jo soc el teu protector. La teva recompensa serà molt gran.» Abram li respongué: «Senyor, Déu meu, què em donareu? Jo me'n vaig sense fills, i l'hereu de casa haurà de ser Elièzer de Damasc.» Abram afegí: «No m'heu donat descendència i el meu hereu haurà de ser un dels meus servidors.» Llavors el Senyor li va fer sentir la seva paraula i li digué: «No serà pas aquest, el teu hereu: serà el fill que naixerà de tu.» Després el Senyor el va fer sortir a fora i li va dir: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs, així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. El Senyor visità Sara tal com havia dit, i va complir en ella allò que havia promès. Sara va concebre i va donar un fill a Abraham a les seves velleses, just al temps que Déu li havia predit. Abraham va posar el nom d'Isaac al fill que li havia nascut, que Sara li havia infantat.

▶ Salm responsorial (104)

R. *El Senyor, el nostre Déu recorda sempre l'aliança.*
Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom, / feu conèixer entre els pobles les seves gestes. / Dediqueu-li càntics, acompanyeu-los amb cítares, / feu l'elogi de les seves meravelles. R.

Glorieu-vos del seu nom sagrat, / alegreu-vos els qui busqueu el Senyor. / Penseu en el Senyor i en el seu poder, / busqueu sempre la seva presència. R.

Recordau les meravelles que ell obrà, / els seus prodigis i les seves decisions. / Descendents d'Abraham, el seu servent, / fills de Jacob, el seu elegit. R.

Recorda sempre l'aliança, / la promesa feta per milers de generacions, / l'aliança pactada amb Abraham, / el jurament fet a Isaac. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 11,8.11-12.17-19)

Germans, gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar. Gràcies a la fe, Abraham, posat a prova, oferí el seu fill Isaac. I era el seu fill únic que oferia, el que havia rebut les promeses. Déu havia dit d'ell: Per Isaac tindrà la descendència que portarà el teu nom. Però Abraham confiava que Déu seria prou poderós per ressuscitar un mort. Per això recobrà el seu fill, com una prefiguració d'aquesta veritat.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç

(Lc 2,22-40) (Versió abreujada)

Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor. I quan hagueren complert tot el que ordenava la Llei del Senyor, se'n tornaren a Galilea, al seu poble de Nazaret. El noi creixia i es feia fort, era entenimentat i Déu li havia donat el seu favor.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gén 15,1-6;21,1-3)

En aquellos días, el Señor dirigió a Abrán, en una visión, la siguiente palabra:

«No temas, Abrán, yo soy tu escudo, y tu paga será abundante». Abrán contestó: «Señor Dios, ¿qué me vas a dar si soy estéril, y Eliezer de Damasco será el amo de mi casa?». Abrán añadió: «No me has dado hijos, y un criado de casa me heredará».

Pero el Señor le dirigió esta palabra: «No te heredaré ese, sino que uno salido de tus entrañas será tu heredero».

Luego lo sacó afuera y le dijo: «Mira al cielo, y cuenta las estrellas, si puedes contarlas». Y añadió: «Así será tu descendencia». Abrán creyó al Señor y se le contó como justicia. El Señor visitó a Sara, como había dicho. El Señor cumplió con Sara lo que le había prometido. Sara concibió y dio a Abrahán un hijo en su vejez, en el plazo que Dios le había anunciado. Abrahán llamó Isaac al hijo que le había nacido, el que le había dado Sara.

▶ Salmo responsorial (104)

R. *El Señor es nuestro Dios, se acuerda de su alianza eternamente.*

Dad gracias al Señor, invocad su nombre, / dad a conocer sus hazañas a los pueblos. / Cantadle al son de instrumentos, / hablad de sus maravillas. R.

Gloriaos de su nombre santo, / que se alegren los que buscan al Señor. / Recurrid al Señor y a su poder, / buscad continuamente su rostro. R.

Recordad las maravillas que hizo, / sus prodigios, las sentencias de su boca. / Estirpe de Abrahán, su siervo; / ¡Hijos de Jacob, su elegido! R.

Se acuerda de su alianza eternamente, / de la palabra dada, por mil generaciones; / de la alianza sellada con Abrahán, / del juramento hecho a Isaac. R.

▶ Lectura de la carta a los hebreos

(Heb 11,8.11-12.17-19)

Hermanos:

Por la fe obedeció Abrahán a la llamada y salió hacia la tierra que iba a recibir en heredad. Salió sin saber adónde iba. Por la fe también Sara, siendo estéril, obtuvo vigor para concebir cuando ya le había pasado la edad, porque consideró fiel al que se lo prometía.

Y así, de un hombre, marcado ya por la muerte, nacieron hijos numerosos, como las estrellas del cielo y como la arena incontable de las playas. Por la fe, Abrahán, puesto a prueba, ofreció a Isaac: ofreció a su hijo único, el destinatario de la promesa, del cual le había dicho Dios: «Isaac continuará tu descendencia». Pero Abrahán pensó que Dios tiene poder hasta para resucitar de entre los muertos, de donde en cierto sentido recobró a Isaac.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 2,22-40) (Versión abreviada)

Cuando se cumplieron los días de la purificación, según la ley de Moisés, los padres de Jesús lo llevaron a Jerusalén para presentarlo al Señor. Y, cuando cumplieron todo lo que prescribía la ley del Señor, Jesús y sus padres volvieron a Galilea, a su ciudad de Nazaret. El niño, por su parte, iba creciendo y robusteciéndose, lleno de sabiduría; y la gracia de Dios estaba con él.